

Diemed ligesaa vel føres og aflægges Regnskab for Afgang og Tilgang i disse Værdier, tilveiebragte ved Formindskelse i Statens Kassebeholdning eller andre den tilhørende Effecter, som for alle de øvrige Dele af Statsformuen, uden hvilket ingen Formue=Status lader sig opgjøre eller nogen Sammenligning mellem Formuens Størrelse ved Regnskabsperiodens Begyndelse og Slutning anstille, thi om Statsformuens forskjellige Dele bestaaer i Egetømmer, Kornvarer og andre Naturalier, er — selvfølgelig en rigtig Økonomi iøvrigt forudsat — for Formuebalancen ligegyldigt. Den rette Tid til Anskaffelsen af disse Naturalier er tillige den rette Forsaldstid for den Pengendgift, hvorved samme anskaffes. Naar Naturalierne her betragtes som en Indtægt og Pengene derfor som en Udgift, skeer dette kun i Overensstemmelse med Magasinets og Pengekassens Forhold til hinanden; her er en Indtægt for Magasinet og en Udgift for Pengekassen, men her er hverken Indtægt eller Udgift for Statsformuen i det Hele, men kun en Forandring i sammes Bestanddele, saa at hvad der i Formuebalancen krediteres paa den ene tillige debiteres paa den anden Side. Udgifts=Momentet indtræder først da, naar Naturalierne forbruges for det Diemed, hvori de ere anskaffede.

Derksom Marinens, saaledes som ogsaa ethvert andet Institut under Staten burde gjøre, sluttede sit Regnskab den 31te Marts, maatte den nødvendigvis regne sine Varer med som Activer, om endog Varerne vare anskaffede til senere Forbrug. Anderledes kunde ingen antageligt Formue=Status bringes tilveie, thi Pengene, hvormed Varerne vare betalte eller skulde betales, kunde selvfølgelig ikke tillige findes som disponible i Kassen paa samme Tid, som Varerne laae i Magasinerne.

Men denne Sætning, som her er anvendt og oplyst eksempelvis for Marinens Vedkommende, at nemlig Formue=Regnskabet, naar det føres rigtigt og til enhver Tid, altsaa tillige og fornemmelig ved sammes Afslutning, skal kunne afgive legitimeret Oplysning om Formueforfatningen, nødvendigvis maa debitere sig selv for Kjøbsummen i det samme Øieblik, de kjøbte Varer krediteres, gjælder overalt.

Det er saaledes fuldkommen principstridigt, naar vore Finantslove paa Conto „Veivæsenet“ har ladet Anvendelsestiden træde istedet for Forsaldstiden. Følgen af dette naturstridige Expedient, hvor Loven vil træde i Regnskabet Sted, men da ogsaa dispenserer Regnskabet fra at gjøre, hvad dette skal og kun dette kan gjøre, nemlig at opgive og legitimere Restancerne, hvor Loven fremdeles vil calculere Restancerne, som ikke kunne og ikke bør calculeres, fordi kun om disse, saaledes som det baade er i Veikassens og i de vedkommende Contrahenters og Entreprenuers Interesse, kan gjælde den Regel, at hvor Administrationen ikke med tilbørlig Omsigt og Activitet formaaer ganske at undgaae dem, de dog bør indskrænkes til det mindst Mulige, er da, at Veikassen efter sit Regnskab for enkelte Tidsrum har erhvervet Varer og Arbeide uden tilsvarende Udgifter og for andre Tidsrum gjort Udgifter, uden at have faaet Noget derfor, at den ene Finantsperiodes Anliggender sammenblandes med den andens, og at det fuldkomment Heterogene (forsaldne og anvendte) i Regnskabet behandles og sammenkaldes som eensartet.

Naar det fornylig paa Rigsdagen fremkomne Forslag til Finantslov for 1860—61 vil have en lignende Indretning i § 8 af Conto A. z. „Gødtgjørelse til de bequarerede Kjøbstæder for ordinair Indquartering“ og i § 9 Conto C. 3. „de i Lov af Ate Marts 1857 omhandlede Udgifter“ og C. e. „Befordrings-Udgifter“, som den, der foran er omhandlet at finde Sted ved Veivæsenets Conto, da maatte Statsrevisionen, isald den blev adspurgt, paa det Bestemteste fraraade, at dette Forslag gives Medhold, men vilde tværtimod ansee det som meget ønskeligt og heldigt, om Veivæsenets Conto blev bragt tilbage til sin oprindelige, med Finantslovens øvrige Conti overensstemmende, Indretning og Betydning.

5. At ingen Sammenblanding finder Sted af det ene Aars Indtægter og Udgifter med et andet Aars Indtægter og Udgifter, følger umiddelbart af Finantsperiodens Diemed